

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26.08.2015, sp. zn. 3 To 44/2015, ECLI:CZ:VSOL:2015:3.TO.44.2015.1

Číslo: 47/2016

Právní věta: Usnesení kárného senátu kárné komise České advokátní komory, kterým byl advokát uznán vinným kárným proviněním, jehož se dopustil jednáním porušujícím povinnosti uložené mu ustanoveními § 16 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, nevytváří překážku „rei iudicatae“ s účinky „ne bis in idem“, pro kterou by bylo nutno podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastavit jeho trestní stíhání pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku, jehož se měl advokát dopustit v postavení schovatele přisvojením si svěřených peněžních částek vůči týmž osobám, ve vztahu k nimž spáchal i uvedené kárné provinění, za které byl kárně postižen. Řízení o kárném provinění advokáta totiž není řízením o trestním obvinění z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva (jeho tzv. Engel kritérií - viz rozhodnutí pod č. 40/2015-II. Sb. rozh. tr.).

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 26.08.2015

Spisová značka: 3 To 44/2015

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ne bis in idem, Nepřípustnost trestního stíhání, Překážka věci rozhodnuté

Předpisy: čl. 4 odst. 1 bod Prot.č.7 předpisu č. 209/1992Sb.
§ 11 odst. 1 písm. j) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci rozhodl o odvoláních obžalovaného Mgr. M. Š., manželky obžalovaného Bc. P. Š., rodičů obžalovaného PaeDr. M. Š. a PaeDr. K. Š. a bratra obžalovaného Ing. J. Š. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. 29 T 10/2012, tak, že podle § 256 tr. ř. podaná odvolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 1. 2015, č. j. 29 T 10/2012-22, byl podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku zrušen výrok o vině v rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. 29 T 4/2011, který právní moci nabyl dne 14. 11. 2012, celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj

podklad.

2. Obžalovaný Mgr. M. Š. byl uznán vinným, že v době od měsíce listopadu 2009 do měsíce července 2010 v Olomouci v případech podrobně popsanych ve výroku o vině pod body 1/ až 10/ jako advokát zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory se dopustil jednání, jež v podstatné části spočívalo v tom, že jako schovatel uzavřel smlouvu o úschově finanční částky a její výplatě s osobami označenými jako převodce a nabyvatel, ve které se smluvní strany dohodly také na tom, že za stanovených podmínek a sjednaným způsobem schovatel vypořádá zálohu na depozitním účtu, přičemž poté, co byly na účet advokátní úschovy vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a. s., převedeny finanční prostředky, v rozporu s dohodnutými smluvními ujednáními, aniž by došlo k naplnění uzavřených smluv, peníze z převážné většiny obviněný použil na jiné než citovanými smlouvami deklarované účely a ve stanovených lhůtách a ani po jejich uplynutí je nevrátil, byť k tomu byl vyzván, případně je vrátil až daleko později,

ve všech popsanych případech jednal také v rozporu s advokátními předpisy upravujícími provádění úschovy peněz, jednal tak především v rozporu s usnesením představenstva České advokátní komory č. 7/2004 ze dne 28. 6. 1994, ve znění usnesení České advokátní komory č. 3/2008 ze dne 11. 9. 2008, konkrétně v rozporu s článkem 2 odst. 5, podle kterého platby z uložených prostředků klienta ve prospěch advokáta nebo jiných osob, zejména platba odměny advokáta, nejsou přípustné s výjimkou případů, kdy takovou platbu umožňuje právní předpis, nebo pokud klient, za něhož má být platba provedena, k ní dal písemný souhlas a nebo to vyplývá ze smlouvy uzavřené s klientem, popř. pokud platba byla nařízena rozhodnutím soudu nebo jiným k tomu oprávněným orgánem;

přitom již s ohledem na velký počet klientů, s jejichž prostředky neoprávněně manipuloval, způsob, kterým peníze používal, vysokou hodnotu peněžních částek minimálně musel být srozuměn s tím, že poškozeným nebude schopen úschovy vyplatit řádně a včas, a jednáním popsáním v bodech 1) až 10) tak způsobil škodu v celkové výši nejméně 84 760 000 Kč.

3. Toto jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi let a šesti měsíců. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s dozorem. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie v trvání deseti let. Obžalovaný byl uznán povinným zaplatit poškozeným náhradu škody, a to společnosti C. S. S., a. s., se sídlem v O., ve výši 4 400 000 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. od 28. 3. 2011 do zaplacení, a Mgr. J. B., bytem Z.-P., adresa pro doručování P., ve výši 2 000 000 Kč, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. od 10. 8. 2012 do zaplacení.

II.

Odvolání a vyjádření k nim

4. Proti tomuto rozsudku obžalovaný Mgr. M. Š., manželka obžalovaného, rodiče obžalovaného a bratr obžalovaného podali řádně a včas odvolání, které také písemně odůvodnili.

5. Odvolání obžalovaného směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku. Obžalovaný soudu prvního stupně vytkl, že skutkové závěry, které učinil, nejsou správné, neboť soud prvního stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi, které jsou významné pro rozhodnutí, a na základě takto neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu učinil právní závěr o věci, který není a nemůže být správný. K jednání uvedenému pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku obžalovaný především namítal, že výpověď svědka Ing. P. se jeví jako zcela nevěrohodná, neboť nesouhlasí ani s výpisem z obchodního rejstříku společnosti A. Obžalovaný pak podrobně poukázal i na další rozpory ve výpovědi tohoto svědka, zejména na nevěrohodnost jeho tvrzení, že mezi ním a obžalovaným a svědkem L. K. neexistovala nějaká ústní dohoda. Dále obžalovaný podrobně popsal, jakým způsobem probíhalo

jednání mezi ním a svědkem Ing. P., a dále poukázal i na obsah výpovědi svědka K. Obžalovaný též uvedl, že v období od uzavření smlouvy ze dne 24. 11. 2009 do uzavření smlouvy ze dne 5. 3. 2010 nebyl vyzván k vrácení záloh z předchozích smluv, tato skutečnost nebyla ani tvrzena, ani prokázána. V další části velmi podrobně odůvodněného odvolání obžalovaný detailně rozebral jednotlivé důkazy a tyto posuzoval odlišně od hodnocení, které učinil soud prvního stupně. Obžalovaný také nesouhlasil s názorem nalézacího soudu, že nebyly splněny formální podmínky obsažené v § 570 občanského zákoníku ohledně privativní novace závazku, měl za to, že závěry soudu jsou zcela v rozporu se zásadou smluvní volnosti a hlavně ústavou zaručeným principem, že lze činit to, co není zákonem zakázáno. Na podporu svého stanoviska pak obžalovaný citoval některá rozhodnutí Ústavního soudu. K jednáním popsáním pod bodem 2) obžalovaný především uvedl, že obě smlouvy o úschově je nutné posuzovat samostatně, neboť okolnosti jejich uzavření byly zcela odlišné. Pokud jde o smlouvu ze dne 18. 12. 2009, je nelogické, že by poškozenému RNDr. K. nebyly dodány příslušné doklady. Za této situace uzavřel smlouvu na další projekt, tentokrát však na částku 18 milionů Kč, kterou složil. Pokud jde o smlouvu ze dne 11. 1. 2010, obžalovaný především uvedl tu okolnost, že v době uzavření této smlouvy nebyl přítomen, což lze doložit i potřebnými důkazy. Námitky vůči ostatním skutkovým závěrům uvedeným pod dalšími body tzv. skutkové věty obsažené ve výroku napadeného rozsudku obžalovaný rozvedl na str. 9–13 písemného vyhotovení jeho odvolání. Ke všem skutkům v rozsudku pak obžalovaný namítl, že nebyl prokázán jeho úmysl peněžní prostředky později nevrátit a nebylo primárně prokázáno, zda a jakým způsobem finančními prostředky v konkrétních případech disponoval. Nebylo ani prokázáno, že došlo z jeho strany k přisvojení si svěřené věci a že měl v úmyslu trvale svěřitele vyloučit z dispozice s věcí. Dále vyslovil názor, že v jeho případě nebyl dodržen princip ultima ratio, zejména pokud se týká těch jednání, kde z jeho strany došlo k vrácení finančních prostředků. Pokud jde o uložený trest, označil jej za nepřiměřeně přísný. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám na základě aktuálně zjištěného skutkového stavu o věci rozhodl tak, že popsané jednání naplňuje znaky zločinu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku, anebo aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

6. Odvolatelky Bc. P. Š. a PaedDr. M. Š. svá odvolání odůvodnily společně. Odvolatelky uvedly, že nebyl prokázán úmysl obžalovaného sám sobě nebo jinému obstarat trvalý prospěch, navíc uložený trest je nepřiměřeně přísný, přičemž odvolatelky poukázaly na rodinné poměry obžalovaného a na skutečnost, jak zejména jeho děti trpí jeho nepřítomností. Pokud nebude obžalovaný zproštěn viny, žádaly, aby došlo k podstatnému zmírnění neadekvátně přísného trestu. Rovněž tak odvolatelé PaedDr. K. Š. a Ing. J. Š. svá odvolání odůvodnili společně a uvedli, že některá vyjádření v rozsudku jsou zavádějící a nepravdivá. Nalézací soud se nevypořádal s otázkou, zda skutečně obžalovaný naložil s peněžními prostředky v rozporu s účelem svěřeni, přičemž opakovali ty argumenty, které jsou podrobněji rozvedeny v odůvodnění odvolání obžalovaného. Závěrem navrhli, aby byl obžalovaný zproštěn obžaloby ve vztahu k bodům 2), 3), 4) 6) a 10) napadeného rozsudku, u zbývajících aby byl trestný čin zpronevěry překvalifikován na trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku a obžalovanému byl uložen podstatně mírnější trest.

III.

Důvodnost odvolání

7. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu podle ustanovení § 252 tr. ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání byla podána oprávněnými osobami podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř. a podle § 247 odst. 2 tr. ř. a v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř. Svým obsahem podaná odvolání splňovala podmínky dané § 249 tr. ř. Za této situace tedy nebyly vytvořeny podmínky pro případné rozhodnutí odvolacího soudu podle § 253 tr. ř. Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a

to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

8. V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud takových procesních vad, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Ostatně ani obžalovaný nezpochybnil procesní postup soudu prvního stupně.

9. První skupina odvolacích námitek obžalovaného, ale stejně tak i jeho rodinných příslušníků, směřovala vůči skutkovým závěrům, které soud prvního stupně dovodil na základě hodnocení provedených důkazů. Většina těchto námitek se týkala zejména skutkových závěrů popsanych pod bodem 1/ a), b), c) a pod bodem 2/ a), b) výroku napadeného rozsudku. Z odůvodnění je zřejmé, že tyto námitky obžalovaného jsou založeny zejména na jeho nesouhlasu se způsobem, jak nalézací soud vyhodnotil důkazní situaci, zejména že uvěřil svědku Ing. P. a RNDr. K. a že se nevypořádal s verzí, kterou uvedl obžalovaný, jež byla podle názoru obžalovaného podepřena i dalšími důkazy, zejména listinami (smlouva o půjčce, notářský zápis ze dne 14. 4. 2010).

10. Při zkoumání správnosti hodnotící činnosti nalézacího soudu je odvolací soud omezován faktem, že hodnocení důkazů je výsadním právem nalézacího soudu, které musí plně respektovat i odvolací soud za předpokladu, že učiněné hodnocení bylo v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř., není v extrémním rozporu s obsahy hodnocených důkazů a neodporuje pravidlům formální logiky. Vrchní soud konstatuje, že hodnocení, které učinil soud prvního stupně, nevykazuje shora uvedené vady. Navíc nalézací soud se vypořádal prakticky se všemi výhradami, které obžalovaný uplatnil již před soudem prvního stupně a které pak opakoval v odůvodnění svého odvolání. Skutkové námitky obžalovaného ve skutečnosti představují verzi, jak se podle obžalovaného skutek stal, kterou soud prvního stupně z konkrétně uvedených důvodů nepřijal a odmítl ji. Navíc verze obžalovaného postrádá jakoukoliv logiku a nemá oporu v provedených důkazech. Tvrzení obžalovaného, že u skutků pod bodem 1 a 2 šlo o půjčky na základě údajné ústní dohody, kterou však kromě obžalovaného nikdo další nepotvrzuje, je v rozporu nejen s výpověďmi svědků P. a RNDr. K., ale i s obsahem smluv o úschově, a proto soud prvního stupně prakticky nemohl učinit jiný závěr než ten, že šlo o výraz vůle všech smluvních stran. Vrchní soud v plné míře sdílí názor soudu prvního stupně vyslovený na str. 41 napadeného rozsudku, že neexistoval žádný rozumný důvod pro to, aby obžalovaný s příslušnými klienty uzavíral smlouvy o úschovách finančních částek a jejich výplatě, pokud by reálnou vůlí poškozených bylo poskytnutí půjček. Takovýto simulovaný právní akt by byl krajně nevýhodný pro obě strany. Pro dlužníka bylo velmi nevýhodné ustanovení stanovující striktní povinnost v krátké době vyplatit půjčenou částku a neexistence jakékoliv možnosti s předmětem úschovy disponovat. Pro věřitele pak bylo nevýhodné, že půjčená částka nebyla úročena a nebyl sjednán žádný způsob zajištění zapůjčené částky.

11. I když soud prvního stupně reagoval na prakticky všechny relevantní body obhajoby, pominul námitku obžalovaného, že v případě sepsání smlouvy o úschově ze dne 11. 1. 2010 s poškozeným RNDr. K. nebyl osobně přítomen a smlouva byla fakticky uzavřena jen mezi prodávajícím a zájemcem, ale nikoliv mezi obžalovaným jako schovatelem. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že tuto námitku obžalovaného nalézací soud nepovažoval za relevantní, s čímž vrchní soud, jak bude uvedeno dále, souhlasí, ale přesto měl na ni v odůvodnění zevrubněji reagovat. Obrana obžalovaného, že podepsal bílou smlouvu o úschově a tuto dal do volné dispozice svědku K., by mohla mít význam v případě osoby práva neznalé, ale nikoliv člena České advokátní komory poskytujícího právní a fyzickým osobám právní služby. Proto nelze učinit jiný závěr, než že obžalovaný musel být srozuměn s tím, že tyto smlouvy budou mezi prodávajícím a zájemcem uzavírány i bez jeho osobní účasti, k čemuž dal svým podpisem souhlas. O tom ostatně svědčí i následné jednání obžalovaného, který znění předmětné smlouvy o úschově akceptoval a aktivně se podílel na sepsání dodatku č. 1 této smlouvy. Neakceptovaný způsob, jakým obžalovaný provozoval svou advokátní praxi, tak samozřejmě může odůvodňovat jím uplatňované formální námitky zpochybňující jednotlivé právní úkony, které se smluvními stranami uzavřel, ale kterými zároveň

realizoval skutek, pro který je trestně stíhán. O posouzení právních námitek uplatňovaných obžalovaným bude ještě pojednáno dále.

12. Většinu právních námitek, které obžalovaný uplatnil v odvolání, uplatil již dříve při projednávání dílčích skutků uvedených ve výroku napadeného rozsudku pod body 5. a 6., o kterých bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. 29 T 4/2011, a které se staly obsahem jeho dovolání a jím podané ústavní stížnosti. Dlužno uvést, že jak Nejvyšší soud (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. [5 Tdo 61/2013](#)), tak i Ústavní soud (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2015, sp. zn. [III. ÚS 394/14](#)) se s právními argumenty obžalovaného neztotožnily a v plné míře potvrdily právní závěry nalézacího a posléze i odvolacího soudu. Proto nemohla opětovně formulovaná námitka obžalovaného, že trestnost jeho jednání vylučuje privativní novace, v důsledku které se původní smlouva o úschově nahrazuje smlouvou o půjčce, v důsledku čehož původní závazkový vztah zanikl a namísto něho vznikl závazek nový, obstát. Soud prvního stupně se velmi podrobným a přesvědčivým způsobem s touto částí obhajoby vypořádal a vrchní soud se s argumenty soudu prvního stupně ztotožňuje. Kdyby však nebylo prokázáno, že smlouva o půjčce byla antedatována a nedošlo k dalším nelogičnostem, na které poukázal nalézací soud, zůstalo by faktem, že k privativní novaci by docházelo v době, kdy již finanční částka uložená do advokátní úschovy byla zpronevěřena. Předmět smlouvy o půjčce se tedy v okamžiku uzavření smlouvy nenacházel v dispozici věřitele, ale v plné dispozici dlužníka. V případě poškozených tak nemohlo jít o projev svobodné vůle, ale o snahu co nejúčelnějším způsobem získat zpronevěřenou finanční částku zpět. Lapidárním způsobem své postavení zástupce poškozené společnosti A. vyjádřil svědek Ing. A. P. ve své výpovědi z přípravného řízení, kdy uvedl, že obžalovaný na něj činil nátlak, aby byly úschovy převedeny na půjčky, což bylo podmínkou, aby obžalovaný souhlasil s podpisem notářského zápisu o uznání dluhu s předběžnou vykonatelností.

13. V řízení před soudem obžalovaný oproti již shora zmiňovanému dovolání a ústavní stížnosti ve věci Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, vedené pod sp. zn. 29 T 4/2011, rozšířil svou obhajobu o námitku, že v jeho případě byla také porušena zásada ne bis idem, neboť ohledně některých z projednávaných dílčích skutků byl postižen rozhodnutími kárné komise ČAK. I když nalézací soud se velmi podrobně s námitkou obžalovaného, že v jeho věci je nutno použít ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zabýval, považuje vrchní soud za potřebné argumentaci soudu prvního stupně, se kterou v zásadě souhlasí, dále doplnit.

14. Za rozhodující vrchní soud považuje tu skutečnost, zda soudem prvního stupně citovaná kárná řízení vedená Českou advokátní komorou (dále jen „ČAK“) proti obžalovanému mohou být považována za řízení o trestním obvinění, či nikoliv. I přes některá rozhodnutí Ústavního soudu a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nelze s některými disciplinárními řízení zacházet jako s řízeními o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Kromě soudem prvního stupně citovaného rozhodnutí ESLP ve věci Zolotukhin proti Rusku, č. 14939/03, ze dne 10. 2. 2009, je pro posouzení pojmu řízení o trestním obvinění naprosto stěžejní rozhodnutí ESLP ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, ze dne 8. 6. 1976. V tomto rozhodnutí jsou uvedena tři kritéria, která nemusí být splněna kumulativně, podle nichž lze určit, zda jde v konkrétním případě o trestní obvinění. Podle těchto kritérií je třeba nejprve nutno zkoumat, zda je určitý „delikt“ upraven trestním právem, pokud tomu tak není, musí se analyzovat samotná povaha deliktu s přihlédnutím k účelu regulace právních tradic atd. Je-li tato povaha deliktu trestní, rovněž jde o řízení o trestním obvinění podle čl. 6 Úmluvy. Posledním kritériem je povaha a závažnost hrozící sankce. Vždy jde o trestní obvinění, pokud hrozí v řízení zbavení osobní svobody obviněného. Podle těchto kritérií není kárné řízení s členy ČAK řízením o trestním obvinění. Jde o typické řízení vztahující se na určitou skupinu osob se zvláštním statutem s povinným členstvím ve stavovské organizaci, jako je ČAK nebo Lékařská komora. Kárné řízení vedené kárnou komisí ČAK se tak pouze

týká odpovědnosti za nesplnění zcela specifických stavovských povinností advokáta - člena ČAK. Sankce, které lze v tomto kárném řízení uložit, se dotýkají pouze podmínek, za kterých vykonává svou právní praxi člen ČAK. Nejde tedy z povahy věci o sankce trestní, ale disciplinární. Navíc, jak soud prvního stupně správně uvedl, nebyl obžalovaný postihován za následek svého jednání, ale pouze za porušení stavovských předpisů. Vrchní soud v té souvislosti poukazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. [Pl. ÚS 33/09](#), kterým mimo jiné bylo konstatováno, že dokonce ani kárné řízení se soudcem není řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy a čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

15. Řízení o kárném provinění advokáta tedy není řízením o trestním obvinění z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Usnesení kárného senátu kárné komise České advokátní komory, kterým byl advokát uznán vinným kárným proviněním, jehož se dopustil jednáním porušujícím povinnosti uložené mu ustanoveními § 16 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, proto nevytváří překážku „*rei iudicatae*“ s účinky „*ne bis in idem*“, pro kterou by bylo nutno podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastavit jeho trestní stíhání pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin zpronevěry podle § 206 tr. zákoníku, jehož se měl advokát dopustit v postavení schovatele přisvojením si svěřených peněžních částek vůči týmž osobám, ve vztahu k nimž spáchal i uvedené kárné provinění, za které byl kárně postižen.

16. Vrchní soud se z důvodů podrobně rozvedených v usnesení neztotožnil ani s námitkou odvolatelů, že uložený trest je nepřiměřeně přísný. Jelikož i výrok o náhradě škody podle něj odpovídá zákonu, odvolání obžalovaného a dalších osob oprávněných za obžalovaného podat odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl.